01/11/24 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **"ବାପଦାଦା"** ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ନିରାକାର ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସାକାର ଶରୀରରେ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସଜାଉଛନ୍ତି, ଏକୁଟିଆ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କାହିଁକି କରୁଛ?

ଉତ୍ତର**:-** (୧) କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ଆମକୁ ବହୁତ ଦୀର୍ଘ ଆୟୁଷ ମିଳୁଛି, ଆମେ ନିରୋଗୀ ହେଉଛୁ । (୨) ଯୋଗ କରିବା ଦ୍□ାରା ଆମର ପାପ କଟୁଛି । ଆମେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ହୋଇଯାଉଛୁ । ଆତ୍ମାରୁ ରଜଃ ଏବଂ ତମଃ ଗୁଣର ଖାଦ ବାହାରଯାଉଛି, ଆତ୍ମା କାଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଉଛି । (୩) ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । (୪) ତୁମମାନଙ୍କର ଦିବ୍ୟଗୁଣ ରୂପୀ ଗହଣାରେ ଶୃଙ୍ଗାର ହେବ । (୫) ତୁମେ ବହୁତ ଧନବାନ୍ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଯୋଗ ହିଁ ତୁମକୁ ପଦମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କରାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସି ତୁମେ କ'ଣ କରୁଛ? ଏପରି ନୁହେଁ କି କେବଳ ଶାନ୍ତିରେ ବସିଛ । ତୁମେ ଅର୍ଥ ସହିତ ଜ୍ଞାନମୟ ଅବସ୍ଥାରେ ବସିଛ । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି - ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ବହୁତ ଦୀର୍ଘ ଆୟୁଷ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଆମର ପାପ କଟିଯିବ । ଆମେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନା ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବୁ । ତୁମର କେତେ ଶୃଙ୍ଗାର ହେଉଛି । ତୁମର ଆୟୁଷ ବଡ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା କଞ୍ଚନ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ଆତ୍ମାରେ ଖାଦ ମିଶି ଯାଇଛି । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ରଜଃ-ତମଃର ଯେଉଁ ସବୁ ଖାଦ ମିଶିଛି ତାହା ସବୁ ବାହାରିଯିବ । ତୁମର ଏତେ ଅଧିକ ଫାଇଦା ହେଉଛି । ପୁଣି ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଡ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗର ନିବାସୀ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ବହୁତ ଧନବାନ୍ ମଧ୍ୟ ହେବ । ତୁମେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ ଅର୍ଥାତ୍ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ଏ କଥା କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କ ପାଇଁ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ତ ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଥିଲା । ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସି-ଆସି ପାରସବୁଦ୍ଧିରୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ଆତ୍ମାକୁ ପୁଣି କାଞ୍ଚନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପାଣିର ସ୍ନାନ ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର କରି ଆସିଲ । ଭାବିଲ ଆମେ ଏହା ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ହେବୁ କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ହେବା ବଦଳରେ ଆହୁରି ପତିତ ହୋଇ କ୍ଷତି ହୋଇଯାଇଛି କାହିଁକି ନା ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ମିଛ ମାୟାର ସଂସାର, ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମିଛ କହିବାର ସଂସ୍କାର ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରି ଚାଲି ଯାଉଛି ପୁଣି ତୁମକୁ ପତିତ କିଏ କରିଛି? ଏବେ ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ନା, କେତେ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ କରି ଆସିଲ କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ହେଲ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ତ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ ହେଉଛି ପବିତ୍ରଧାମ । ଏହା ହେଉଛି ତ ରାବଣର ଦୁନିଆ, ଏହାକୁ ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହା ତ ବୁଝିବା ନିମନ୍ତେ ବହୁତ ସହଜ କଥା ଅଟେ ନା । ଏଥିରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହିଁ ନାହିଁ । ନା, କାହାକୁ ଶୁଣାଇବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ଅଛି । ଯେବେ କେହି ମିଳୁଛନ୍ତି କେବଳ ଏହି କଥା କୁହ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବେହଦ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଶରୀରର ତ ଅଲଗା-ଅଲଗା ପିତା ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ତ ପିତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏ କଥା ସିଏ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ହିନ୍ଦିରେ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ହିନ୍ଦି ଭାଷା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ତୁମେ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କହିବ ନା । ଏମାନେ କେତେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏ କଥା କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ କି ଏମାନେ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କିପରି ହେଲେ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଦ୍□ାରା ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସଂଗମ । ପୁଣି ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ବାବା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ଅର୍ଥ ସହିତ ମନେ ପକାଅ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ମନମନାଭବ । ଶବ୍ଦ ତ ପଢୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବିଲ୍କୁଲ୍ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, କାହିଁକି ନା ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ, ଆଉ କେହି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ପୁଣି ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଦେବତା ହେଉଛ ।

ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନା ଉଭୟଙ୍କୁ ତୁମେ ଜାଣିଗଲଣି । ତେଣୁ ଏବେ ତୁମେ ଆସ୍ତିକ ହୋଇଗଲଣି । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ନାସ୍ତିକ ଥିଲ । ଏହି କଥା ଯାହା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହା ଆଉ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଅ, କେହି ବି ତୁମକୁ ଏ କଥା ଶୁଣାଇବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଉଭୟ ବାବା ତୁମକୁ ଦିବ୍ୟ ଗୁଣରେ ସଜାଉଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ତ ବାବା ଏକା ଥିଲେ । ବିନା ଶରୀରରେ ଥିଲେ । ଉପରେ ଥାଇ ତୁମକୁ ସଜାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ନା - ବତ୍ତ ବାରହ ଅର୍ଥାତ୍ ୧ ଏବଂ ୨ ମିଶି ୧୨ ହୋଇଥାଏ, ବାକି ପ୍ରେରଣା

ଅଥବା ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଉପରୁ ପ୍ରେରଣା ଦ୍□ାରା କିଛି ବି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ନିରାକାର ଯେବେ ସାକାର ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଯାଇ ତୁମର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି - ବାବା ଆମକୁ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ବାବା ବନ୍ଧାୟମାନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଦାୟିତ୍□ ମିଳିଛି । ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ତୁମେ କେତେ କାଞ୍ଚନ ହେଉଛ । ଆତ୍ମା ଏବଂ କାୟା ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ଉଭୟ କାଞ୍ଚନ ହେଉଛି ପୁଣି ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହେଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଛ - ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍□ାରା ଆମେ ଏହିପରି ଶୋଭନୀୟ ହେବୁ । ସେଠାରେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସବୁ ଅଙ୍ଗ ଢାଙ୍କି ହୋଇ ରହିବ । ଏଠାରେ ତ ଦେଖ ଛି-ଛି ବିକାରୀ କଥା ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଶିଖୁଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଡ୍ରେସ୍ ଦେଖ କେତେ ସୁନ୍ଦର । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିବ । ବାବା ତୁମକୁ ଏପରି ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ ଖାଣ୍ଟି ସୁନାର ଅଳଙ୍କାର ତ କେହି ପିନ୍ଧି ବି ପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ପିନ୍ଧିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ଲୁଟି ନେବେ । ସେଠାରେ ତ ଏପରି କୌଣସି କଥା ହେବ ନାହିଁ । ଏପରି ବାବା ତୁମକୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ବିନା ତ ତୁମେ ସେଭଳି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଭଳି ବହୁତ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ସିଧାସଳଖ ନେଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ସେ କିପରି ଦେବେ । ଭଲେ ଚେଷ୍ଟା କରି ଦେଖ ସିଧାସଳଖ ମାଗ । ଦେଖ ମିଳୁଛି! ଏପରି ବହୁତ କହୁଛନ୍ତି - ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବୁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବି ପଚାରିବାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଶିବବାବା ପ୍ରେରଣା ଦ୍□ାରା କିଛି ଦେଇଦେବେ! ଭଲ ଭଲ ପୁରୁଣା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ଏପରି ଦଂଶନ କରିଦେଉଛି । କେବଳ ଜଣକୁ ମାନୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜଣେ କ'ଣ କରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏକା କିପରି ଆସିବି । ମୁଖ ବିନା କଥାବାର୍ତ୍ତା କିପରି କରିପାରିବି । ମୁଖର ତ ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ଗୋମୁଖରୁ ଅମୃତ ନେବା ପାଇଁ କେତେ ଭିଡ ମଧ୍ୟକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଶ୍ରୀନାଥ ଦ୍□ାରକୁ ଯାଇ ଦର୍ଶନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍□ାରା କ'ଣ ହେବ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଭୂତ ପୂଜା ଅର୍ଥାତ୍ ତତ୍ତ୍□ ପୂଜା । ତାଙ୍କଠାରେ ଆତ୍ମା ତ ନାହିଁ । ବାକି ୫ ତତ୍ତ୍□ର ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି ହୋଇଛି । ତାକୁ ପୂଜା କରିବା ଅର୍ଥ ମାୟାକୁ ମନେ ପକାଇବା । ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍□ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକୃତି ଅଟେ ନା । ତାକୁ ମନେ ପକାଇଲେ କ'ଣ ହେବ? ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ତ ସମସ୍ତେ ନେବେ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ପ୍ରକୃତି ହେବ । ଏଠାରେ ହେଉଛି ତମଃପ୍ରଧାନ ପ୍ରକୃତି । ବାବାଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର କେବେ ବି ନେବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ପ୍ରକୃତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଯେଉଁ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ଅଛନ୍ତି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋତେ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗକୁ ଆସୁ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସେଠାରେ ତ ନାମ-ରୂପ ଆଦି ସବୁ ବଦଳିଯିବ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଦେଖ ଏହି ନାଟକ କିପରି କରାଯାଇଛି । ଜଣଙ୍କର ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । କୋଟି-କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେହେରା ଅଲଗା ଅଲଗା । କେତେ ବି କେହି କିଛି କରୁ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ହିଁ ପ୍ରକୃତି, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ସ୍□ର୍ଗକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ନା । କେତେ ଶୋଭନୀୟ ଅଟେ । ମାୟାର ୭ଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସ୍□ର୍ଗ । ସେହି ୭ଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକୁ ତରାଜୁର ଗୋଟିଏ ପଟେ ରଖ ଏବଂ ଏହି ଗୋଟିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନ୍ୟ ପଟେ ରଖ, ତେବେ ବି ଏହା ଭାରୀ ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍□ରେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍□ରେ ଭକ୍ତିକୁ ରଖିବ ତ ଜ୍ଞାନର ପାର୍ଶ୍□ ବହୁତ ଭାରୀ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଭକ୍ତି ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ତ ଢେର ରହିଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ଗୁଣରେ ସଜାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ କିନ୍ତୁ ତୁମେ କହୁଛ - ନା, ଆମେ ତ ଛି-ଛି ପତିତ ହେବୁ । ଗରୁଡ ପୁରାଣରେ ମଧ୍ୟ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ନା । ବିଛା, ସର୍ପ, ଆଦି ସବୁ ପରସ୍ପରକୁ କାମୁଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କେତେ ଅନାଥ ହୋଇଯାଉଛ । ତେଣୁ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାହାରେ କାହାକୁ ଏଭଳି ସିଧାସଳଖ କହିଲେ ବିଗିଡିଯିବେ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଖରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ । ଛୋଟ ପିଲା ଏକଦମ୍ ଇନୋସେଣ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରୀହ ହୋଇଥାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ତେବେ କେଉଁଠି କୃଷ୍ଣ ମହାତ୍ମା, କେଉଁଠି ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗଧାରୀ ମହାତ୍ମା ବୋଲାଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ । ଦେବତାମାନେ କେବେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଉ ନାହାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହା ହିଁ ଯାଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ । ଏବେ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏଠାରେ ବାପଦାଦା ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଏମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ବହୁତ ଭଲ ଶୃଙ୍ଗାର କରିବେ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ ହେବ ନା - ଯିଏ ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କର ଏତେ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛନ୍ତି ଆମେ କାହିଁକି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ନ ଯିବୁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ଏଠାକୁ ରିଫ୍ରେସ୍ (ସତେଜ) ହେବାକୁ ଆସୁଛ । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ମନ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ । ଯାହାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥାଏ ସେମାନେ କୁହନ୍ତି ମାର, କିମ୍ବା ଯାହା କିଛି ବି କର, ଆମେ କେବେ ହେଲେ ବାବାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ଛାଡିବୁ ନାହିଁ । କେହି ତ ବିନା କାରଣରେ ମଧ୍ୟ ଛାଡିଦେଇଥାନ୍ତି । ଏହିପରି ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡପତ୍ର ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଏମାନେ ରାବଣ ବଂଶର ଅଟନ୍ତି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ । କେହି କେହି ପୁଣି ଆସି ବି ଯାଆନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ବାବାଙ୍କ ହାତ ଛାଡିବା ଦ୍□ାରା ପଦ କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଆମେ ଏପରି

ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ବି ଛାଡିବୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ରାବଣ ମଧ୍ୟ କମ୍ ନୁହେଁ । ତୁରନ୍ତ ନିଜ ଆଡକୁ ଟାଣିନେଇଥାଏ । ସେମାନେ ପୁଣି ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଥାଏ । ବାବା ମାଡ ତ ଦେବେ ନାହିଁ । ବାବା ତଥାପି ବି ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବେ, ତୁମକୁ ମାୟା ରୂପକ କୁମ୍ଭୀର ଖାଇଯାଇଥାନ୍ତା, ଭଲ ହେଲା ତୁମେ ନିଜକୁ ମାୟାଠାରୁ ବଞ୍ଚାଇ ଏଠାକୁ ଆସିଗଲ । ଯଦି ମାୟା ଦ୍□ାରା ଘାଇଲା ହୋଇଯିବ ତେବେ ପଦ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ଏକରସ ହୋଇ ରହିବେ ସେମାନେ କେବେ ବି ଏଠାରୁ ଛାଡି ଚାଲିଯିବେ ନାହିଁ । କେବେ ବି ବାବାଙ୍କର ହାତ ଛାଡିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡି ଚାଲିଯିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗକୁ ଛାଡି ମାୟା ରାବଣର ହୋଇଯିବେ ତାଙ୍କୁ ମାୟା ଆହୁରି ଜୋରରେ ଖାଇବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦିବ୍ୟଗୁଣରେ ତୁମକୁ କେତେ ସଜାଉଛି, ବୁଝାଉଛି, ଭଲ ହୋଇଯାଅ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । କେହି କେହି ନିଜ ରକ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖିକରି ଦେଉଛନ୍ତି, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଯେପରିକୁ ସେହିପରି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ, କାନ-ନାକକୁ ଧରି ବହୁତ ଛଟପଟ କରିଦେଉଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦିଆଯାଉଛି ତେଣୁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି କେବେ ବି ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବାକୁ ହେଲେ କିଛି ମେହନତ ତ କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ବିକାର ରୂପି ଖାଦ ମିଶିଯାଇଛି । ଏହି ଖାଦକୁ ଭସ୍ମ କରିବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିପାରୁ ନାହଁ, ତୁମକୁ ଲଜ୍ଜ୍ୟା ଲାଗୁ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ତୁମକୁ ମାୟାର ଭୂତମାନେ ଗିଳି ଦେବେ । ତୁମେ ଏବେ କେତେ ଛି-ଛି ହୋଇଗଲଣି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଜଣେ ହେଲେ ବି ଏପରି କେହି ନ ଥିବେ ଯିଏକି ବିକାର ଦ୍□ାରା ଜନ୍ମ ହୋଇ ନ ଥିବେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଏହି ବିକାରର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ, କାରଣ ସେଠାରେ ରାବଣ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଦ୍□ାପରରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମକୁ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ, ପୁଣି ତ ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ହିଁ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ହିଁ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏମାନେ ପବିତ୍ର ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ଆମକୁ ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରୁ ମୁକ୍ତ କର । ଏବେ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମେ ବୁଝିପାରିଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପତିତ କାମ । ଆଗରୁ ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯଦି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଛି-ଛି (ପତିତ) ହେବା ଛାଡ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ଛି-ଛି ହୋଇଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ପାପର ବୋଝ ରହିଛି ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଗାଳି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଦେଇଛ । ବାବାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେବା ଦ୍□ାରା ବହୁତ ପାପ ଚଢିଯାଇଥାଏ । ତେବେ ଏହିପରି ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ରହିଛି । ତୁମର ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ମିଳିଛି, ତେଣୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ତୁମେ କାନ୍ଦୁଛ କାହିଁକି! ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି କାନ୍ଦନ୍ତି ନାହିଁ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନର ସଂସ୍କାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ପୁଣି କାନ୍ଦିବା, କଚାଡି ହେବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ମୋହଜିତ୍ ରାଜାଙ୍କର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଶୁଣିଛ । ଏହା ତ ଏକ ମିଛ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦିଆଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାର ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ମୋହଜିତ୍ ତ କେବଳ ଏକ ବାବା ହିଁ କରାଇଥାନ୍ତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ତୁମେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେଉଛ, ଯିଏ ତୁମକୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଜକୁ ପଚାର ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଅଟୁ? ବାକି ଲୌକିକ ପାଠପଢାରେ କ'ଣ ଅଛି । ଆଜିକାଲି ତ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଚେହେରା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ନାଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା ଉଚିତ୍ । ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ରହୁ ଯେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଆମେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛୁ, ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ନ ଦେଖିଲା ପରି ରହୁଛୁ । ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛୁ । ଆମେ ଦେବତା ହେଉଛୁ, ତେଣୁ ସେହି ନୂଆ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛୁ । ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଦେଖୁ ନାହୁଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ସବୁ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ଏକା ଆସିଥିଲୁ ପୁଣି ଏକା ହୋଇ ଯିବୁ । ବାବା ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ କେବଳ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଶିବବାବାଙ୍କର ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ତୁମେମାନେ କଟୁବଚନ କହୁଥିଲ ଏବେ ଅମୃତ ବଚନ କହୁଛ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜକୁ ସଂଗମଯୁଗ ନିବାସୀ ମନେ କରି ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧଗୁଡିକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଏକା ଆସିଥିଲୁ, ଏକା ଯିବୁ ।

(୨) ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟକୁ କାଞ୍ଚନ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦ୍□ାରା ଦେଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ନିଜକୁ ସଜାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନମନାଭବର ସ୍ଥିତିରେ ରହି ଅଲୌକିକ ବିଧିରେ ମନୋରଞ୍ଜନର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ବାପ ସମାନ ଭବ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ସ୍ମାରକୀ ଗୁଡିକୁ ପାଳନ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାପ୍ ସମାନ ହେବା । ଏହା ସଂଗମଯୁଗର ଆନନ୍ଦମୟ ଉତ୍ସବ ଅଟେ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଖୁବ୍ ପାଳନ କର କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବା ସହିତ ପାଳନ କର । କେବଳ ମନୋରଞ୍ଜନ ରୀତିରେ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ରହି ମନୋରଞ୍ଜନ କର । ଅଲୌକିକ ବିଧିରେ ଅଲୌକିକତାର ମନୋରଞ୍ଜନ ଅବିନାଶୀ ପାଲଟିଯାଏ । ତେବେ ସଂଗମଯୁଗୀ ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ କରିବାର ବିଧି ହେଲା - ପୁରୁଣା ଖାତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୂହୁର୍ତ୍ତ ନୂଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲୌକିକ ହୋଇଥିବ । ପୁରୁଣା ସଂକଳ୍ପ, ସଂସ୍କାର, ସ୍□ଭାବ, ଚାଲିଚଳନ ଏସବୁ ହେଲା ରାବଣର କରଜ ବା ଋଣ, ଏଗୁଡିକୁ ଗୋଟିଏ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପରେ ସମାପ୍ତ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** କଥାଗୁଡିକୁ ଦେଖିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜକୁ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***